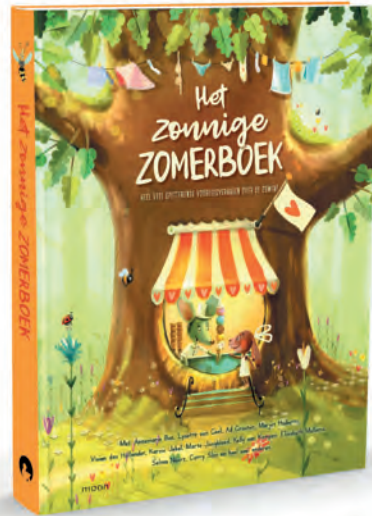

Het leuke lenteboek

Verzamel ze allemaal:

Het leuke lenteboek

Het zonnige zomerboek

Het heerlijke herfstboek

Het wonderlijke winterboek

Het leuke lenteboek

HEEL VEEL VROLIJKE VOORLEESVERHALEN OVER DE LENTE

MET VERHALEN VAN: ANNEMARIE BON, IRIS BOTER, MARIANNE BUSSE & RON SCHRÖDER,
RUBY COENE, PIETER FELLER, FLOOR DE GOEDE, MARJET HUIBERTS, YVON JASPERS,
KARINE JEKEL, MARIKEN JONGMAN, BARBARA JURGENS, MARLOES KEMMING,
HANNA KRAAN, SJOERD KUYPER, LUCAS VAN DE MEERENDONK, ELISABETH MOLLEMA,
GORA SAKALLI, PAMELA SHARON, MANON SIKKEL, CARRY SLEE, EMMI SMID
EN MARIEKE SMITHUIS.

MET ILLUSTRATIES VAN: MARIEKE TEN BERGE, LINDA VAN DEN BERG,
BONBIBIII, IRIS BOTER, CHARLOTTE BRUIJN, ARON DIJKSTRA, FLOOR DE GOEDE,
ANNEMARIE VAN HAERINGEN, PHILIP HOPMAN, MIES VAN HOUT, IVAN & ILIA,
GERTIE JAQUET, EEFJE KUIJL, ESTHER LEEUWRIK, MAYON MIDDELJANS, NEDDA NAGEL,
ANNET SCHAAP, EMMI SMID, NATASCHA STENVERT, MARIJE TOLMAN,
MARIJN VAN DER WATEREN, BARBARA DE WOLF EN STEFAN YAMÁ CAB.

moon

© diverse auteurs en illustratoren:
zie bronvermelding op pagina 233
© Moon, 2022
© Omslagillustratie: Job van Gelder
Ontwerp omslag en binnenwerk: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 6455 3
ISBN 978 90 488 6456 0 (e-boek)
NUR 277

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamsteluitgevers.nl

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

OVERAMSTEL
uitgevers

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Flora en Florus 13

Pamela Sharon
met illustraties van
Linda van den Berg

Haas heeft de kriebels 26

Annemarie Bon
met illustraties van
Gertie Jaquet

Koeiendans 33

Yvon Jaspers
met illustraties van
Philip Hopman

Kolletje is jarig! 38

Pieter Feller
Met illustraties van
Natascha Stenvert

Magie in de moestuin 46

Ruby Coene
met illustraties van
Aron Dijkstra

Groot nieuws 56

Marianne Busser & Ron Schröder
met illustratie van
Charlotte Bruijn

De lente heeft geen zin 58

Emmi Smid

1 april 65

Hanna Kraan
met illustraties van
Annemarie van Haeringen

Gefopt 72

Annemarie Bon
met illustraties van
Gertie Jaquet

De paasdwaas 76

Lucas van de Meerendonk
met illustraties van
Stefan Yamá Cab

Eieren 84

Hanna Kraan
met illustraties van
Mies van Hout

Zoek de eieren 92

Annemarie Bon
met illustratie van
Gertie Jaquet

Leve de koning! 94

Elisabeth Mollema
met illustraties van
Marijn van der Wateren

Bloemkool met ooievaar 102

Pieter Feller
met illustraties van
Natascha Stenvert

Katten en kevers 106

Mariken Jongman
met illustraties van
Nedda Nagel

Bruine kikkers 122

Marieke Smithuis
met illustraties van
Annet Schaap

Storm 127

Iris Boter

Moederdag 139

Carry Slee
met illustraties van
Eefje Kuijl

Het lieveheersbeestje 142

Marianne Busser & Ron Schröder
met illustratie van
ivan & ilia

Lola is stout! 144

Marloes Kemming
met illustraties van
Bonbiibiii

Stom 154

Sjoerd Kuyper
met illustraties van
Marije Tolman

Boef 159

Carry Slee
met illustraties van
Eefje Kuijl

Weg 164

Floor de Goede

Verliefd 199

Carry Slee

*met illustraties van
Eefje Kuijl*

De Chinese geldkikker 166

Cora Sakalli

*met illustraties van
Esther Leeuwrik*

Hij doet het niet 204

Pieter Feller

*met illustraties van
Natascha Stenvert*

Op kraamvisite 176

Carry Slee

*met illustraties van
Eefje Kuijl*

Lente 208

Barbara Jurgens

*met illustraties van
Barbara de Wolf*

Rommeltje 182

Manon Sikkel

*met illustraties van
Barbara de Wolf*

Toverzaadjes 215

Karine Jekel

*met illustraties van
Mayon Middeljans*

Wolkenbed 193

Yvon Jaspers

*met illustraties van
Philip Hopman*

Hup, eruit! 229

Marjet Huiberts

*met illustraties van
Marieke ten Berge*

Flora en Florus

GESCHREVEN DOOR PAMELA SHARON

MET ILLUSTRATIES VAN LINDA VAN DEN BERG

Met een diepe rimpel op zijn voorhoofd staarde Florus naar de bloembol in zijn handen. Diep ademhalen.

In en uit.

In en uit.

Nergens anders aan denken.

Niet aan wat hij vanavond zou gaan eten.

Niet aan wat hij hierna zou gaan doen.

Niet aan zijn zus Flora die naast hem stond.

Mama had gezegd dat hij alleen maar aan de bloembol moest denken, en de mooie bloem die eruit zou komen. Alleen dan zou het hem lukken. Dus deed Florus precies wat mama had gezegd. Hij bleef kijken, net zolang totdat zijn ogen begonnen te tranen en de bloembol veranderde in een wazige vlek.

Naast hem hoorde hij Flora zachtjes mompelen. Florus liet zich niet

afleiden. De bloembol wiebelde even in zijn handen en hij keek er met grote ogen naar. Was het hem gelukt? Voorzichtig boog hij zich nog dichter naar de bloembol toe, maar hij was nog steeds bruin en saai. Er was niets te zien, zelfs niet een klein stukje van een stengel.

Teleurgesteld liet Florus de bloembol van zijn ene naar zijn andere hand rollen. Volgens mama en papa was het niet zo moeilijk, maar die hadden makkelijk praten want die vonden bijna niets moeilijk. Mama hoefde alleen maar naar een bloembol te kijken en de stengel sprong al tevoorschijn. Papa kon er met een zwaai van zijn hand voor zorgen dat alle bomen nieuwe blaadjes kregen, maar Florus en zijn zusje Flora moesten nog heel veel oefenen.

Gisteren was het Flora gelukt om een grassprietje uit de grond omhoog te laten groeien en Florus had de sneeuwklonkjes laten klingelen. Of was het de wind geweest? Met een diepe zucht stopte Florus de bloembol in zijn zak.

‘Kom op, Flora, je kan het. Je. Kan. Het.’

Niet ver van hem vandaan stond Flora te mompelen tegen haar bloembol. De grote krans met bloemen stond scheef op haar hoofd, haar groene haar, dezelfde kleur als dat van Florus, piekte alle kanten op en haar wangen waren rood van de inspanning.

‘Denk je dat het ons ooit zal gaan lukken?’ vroeg Florus.

‘Ssst! Zie je dan niet wat ik aan het doen ben?’

Flora’s neus raakte bijna de bloembol.

‘Jawel.’ Florus grinnikte. ‘Je ruikt aan een bloembol.’

‘Florus!’ Kwaad keek Flora op. ‘Ik moet me concentreren! Ik heb geen tijd voor grapjes.’ De bloembol rolde van Flora’s hand en viel met een plof in het gras.

‘Zie je nou wat je hebt gedaan?’ Boos keek Flora haar broer aan.

‘Ik heb die bol niet op de grond laten vallen!’ Verontwaardigd gooide Florus zijn handen in de lucht.

‘Er kwam al een stengel uit!’ riep Flora terug. ‘Ik was er bijna!’

‘Niet waar, er kwam helemaal niets uit.’

‘Welles!’ schreeuwde Flora.

‘Nietes!’ schreeuwde Florus.

‘Wel!’

‘Niet!’

‘Het lukt ons nooit!’ Boos stampte Flora op de grond, waardoor haar bloemenkrans bijna van haar hoofd viel. Woest duwde ze de krans terug op haar plek.

‘Hè? Net zei je nog dat er een bloem begon te groeien.’

‘Jaha, dat weet ik ook wel. Ik dacht het.’ Flora zuchtte diep. ‘Maar misschien was het ook wel niet zo.’

Ze bukte om de bloembol op te pakken en hem beter te bekijken. Er was geen stengel te zien, zelfs niet een klein beginnetje.

‘Mama zegt dat het makkelijker is als ze al een tijdje in de

grond hebben gezeten, omdat ze zich daar thuis voelen.’ Ze groef een kuiltje en stopte de bloembol erin. ‘Morgen ga ik het nog een keer proberen.’

Florus begroef zijn bloembol naast die van Flora. ‘Mama zegt ook dat je niet te veel honing van de bijen moet eten omdat je tanden dan stuk gaan, dat je iedere dag onder de regenwolk moet staan omdat je anders gaat stinken en dat je al je speelgoed op moet ruimen omdat je het anders kwijtraakt. Ik ben nooit wat kwijt.’

Flora klopte de aarde van haar handen en zette ze in haar zij. ‘Dat komt omdat je altijd je speelgoed netjes opruimt.’

‘En ik stink ook niet!’ Voor de zekerheid tilde Florus zijn arm op en rook hij aan zijn shirt gemaakt van bladeren.

‘Dat komt omdat je iedere dag onder de regenwolk staat!’ Flora lachte triomfantelijk. ‘Zie je wel? Mama heeft altijd gelijk.’

‘Niet.’

‘Wel.’

‘Niet altijd. Want ik heb nog steeds al mijn tanden. Kijk maar.’

Florus deed zijn mond open. Flora boog zich naar hem toe om goed naar zijn tanden te kunnen kijken.

‘Hmm. Volgens mij zie ik twee bruine tanden.’

Florus klapte snel zijn mond dicht. ‘Echt niet!’

‘Echt wel.’

Echt niet, wilde Florus zeggen, maar een plotselinge koude wind liet hem zo hard bibberen dat hij niet verder kwam dan ‘Echchchch’.

Waar kwam die kou opeens vandaan? De laatste dagen was het mooi weer geweest. Soms, heel soms, viel er sneeuw als Carpo uit Winter op bezoek kwam. Carpo was mama’s zus en ze bracht altijd sneeuw en ijs mee. Als ze kwam liet ze dat altijd ver van tevoren weten zodat papa en mama de planten en de bloemen en de dieren konden waarschuwen. Heel soms kwam Boreas ook mee. Hij was de oudere neef van Flora en Florus en woonde ook in Winter. Meestal schepte hij op over hoe koud hij het kon maken, en dan liet hij het sneeuwen om te laten zien hoe goed hij daar in was.

‘Carpo is er niet, toch?’ bibberde Florus.

Flora schudde haar hoofd. ‘Niet dat ik weet.’

‘Waar k-k-k-k-komt d-d-die k-k-kou d-d-dan z-z-zo p-p-plots-s-s-seling van-n-n-daan?’

Florus sloeg zijn armen om zijn lijf om warm te blijven, en ook Flora stond te bibberen van de kou.

‘Jongens, wat is er aan de hand? Waarom is het opeens zo koud?’

Mama liep op hen af. Haar oranje haar zat in een vlecht en er staken stukjes tak uit en ze had een dikke sjaal van gekleurde wol omgeslagen.

‘I-i-ik w-w-weet h-h-het n-n-niet,’ antwoordde Flora.

Mama veegde wat geel stuifmeel van haar broek. ‘Die taart kan nog wel even wachten, laten we proberen erachter te komen waarom het opeens zo koud is. Maar eerst moeten jullie iets warmers aantrekken.’ Niet veel later stonden ze met zijn drieën weer buiten. Florus had zijn cape van mos omgedaan die hij had gekregen van een tante uit Herfst. Flora droeg de grote sjaal met zonnebloemen die ze had gekregen van oma die was verhuisd naar Zomer.

‘Laten we de heuvel op klimmen, vanaf daar kunnen we vast zien wat er aan de hand is,’ zei mama.

Flora stampte met haar voeten op de grond om warm te blijven.

Met zijn drieën liepen ze de heuvel op. Onderweg kwamen ze de bakker en zijn dochter tegen.

De bakker met zijn schort gemaakt van klavertjes drie stond stuifmeel te oogsten voor zijn brood.

‘Jeetje mina wat is het koud. Wat zou er aan de hand zijn?’ zei hij, terwijl hij in zijn handen wreef om ze weer warm te krijgen.

Zijn dochter, die op zoek was naar boterbloemen voor de boterkoek, keek op. ‘Inderdaad, waar komt die kou opeens vandaan?’

Flora, Florus en mama liepen verder. Het was alsof het bij iedere stap die ze deden een graad kouder werd.

Niet veel later zagen ze de muzikjuf met op haar hoofd een grote hoed in de vorm van een nest. Ze was op zoek naar sneeuwkllokjes

voor de muziekles en ze stond te bibberen van de kou.
‘Weet u misschien waarom het zo koud is?’ vroeg Flora.
De muzikjuf schudde haar hoofd. ‘Wist ik het maar!’
Allemaal hadden ze het koud maar niemand wist waar de kou zo opeens vandaan was gekomen.

Eenmaal boven op de heuvel, tuurde Florus in de verte. Zijn ogen traanden door de koude wind, waardoor het moeilijk was om iets te zien. Maar opeens zag hij iets bewegen, hoog in de lucht in de verte.

‘Kijk!’ Florus wees.

‘Het lijkt wel een draak!’ zei Flora.

‘Het lijkt wel een vliegende eenhoorn!’

Mama lachte. ‘Nee joh, die bestaan niet eens.’

Het wezen kwam steeds dichterbij.

‘Ik... Ik weet wie het is.’ Flora beet op haar lip.

‘Ik denk dat ik het ook weet.’ Florus keek naar mama die haar hoofd schudde. ‘Wat doet Boreas nou weer hier?’

Er vloog een jongen naar hen toe. Hij had een huid zo wit als sneeuw en vleugels gemaakt van glanzende witte veren. Hij bleef vlak voor ze in de lucht zweven.

‘Ik verveelde me,’ antwoordde hij, ‘dus ik dacht laat ik Lente eens een bezoekje brengen.’ Zijn stem klonk hard. ‘En, verrassing, ik ben niet alleen, ik heb de Noorderwind meegenomen.’

De Noorderwind draaide een rondje om Boreas en blies toen koude wind naar Flora, Florus en mama.

Flora schudde haar hoofd. ‘We willen helemaal geen Noorderwind, neem hem maar weer snel mee naar huis.’

‘De Noorderwind doet wat hij wil.’ Boreas lachte en tegelijkertijd begon het te sneeuwen. De Noorderwind blies nog harder en de sneeuwvlokken vlogen in het rond.

Waarom mocht de Noorderwind doen wat hij wilde? Snapte Boreas dan niet dat er in Lente geen plaats was voor de koude Noorderwind? De Noorderwind hoorde in Winter, daar mocht hij zoveel blazen als

hij maar wilde. Hier in Lente deed april wat hij wilde en niet een stomme wind.

‘Hij mag niet zomaar doen wat hij wil hier in Lente! Neem hem maar weer snel mee naar Winter,’ riep Florus.

De Noorderwind was het er niet mee eens en wervelde rond Flora, Florus en mama. Zo hard dat hun haar in hun gezichten waaide.

‘Boreas.’ Mama’s stem klonk boos. ‘Je moet de Noorderwind nu meenemen.’

Boreas knikte naar de wind. De Noorderwind vloog naar achteren en schoot toen weer snel naar voren, zo snel en hard dat mama op de grond viel.

‘Hé!’ Mama krabbelde weer overeind en stak alle twee haar handen uit om de wind weg te duwen. De Noorderwind schoot nog een keer naar voren, dit keer bleef mama staan en duwde ze hem terug, maar toen de Noorderwind voor een derde keer tegen haar aan blies, viel ze weer om. ‘Au!’ Mama probeerde overeind te komen maar de wind bleef haar op de grond duwen. Boreas gebaarde dat de Noorderwind terug moest komen maar hij luisterde niet. De Noorderwind deed lekker wat hij zelf wilde.

‘Boreas, Flora en Florus hebben gelijk.’ Mama keek Boreas woedend aan. ‘De Noorderwind moet terug naar Winter, hier in Lente kan hij niet blijven want dan stoppen de planten met groeien en de bloemen met bloeien.’

‘Dan stoppen ze maar met groeien en bloeien! In Winter is het saai. Alles is al wit, er is helemaal niets leuks te doen. Iedere dag is hetzelfde, hier in Lente kan ik alles nog wit maken,’ riep Boreas. ‘En trouwens: de mensen van Lente kunnen de bloemen en de planten laten groeien wanneer ze maar willen. Dus het is helemaal niet erg om alles onder te sneeuwen!’

Dat was niet helemaal waar, de meeste mensen in Lente konden inderdaad alles laten groeien en bloeien, maar hoe kouder het werd, hoe moeilijker het was. Als er te veel sneeuw en te veel kou was, dan waren er heel veel mensen nodig om alles in Lente weer te laten groeien en bloeien.

‘Nee, Boreas! De Noorderwind moet terug naar Winter, hij hoort hier niet!’ riep mama.

‘Haha, alsof jullie de Noorderwind kunnen stoppen!’

De Noorderwind werd groter en groter en het begon zo hard te waaien dat Flora en Florus zich aan elkaar vast moesten grijpen om te blijven staan.

‘Dat kunnen we heus wel!’ Flora’s stem was bijna niet te horen door alle wind en sneeuw.

‘Ja! Dat kunnen we heus wel!’ Florus wist niet zeker wat Flora bedoelde, maar misschien werd Boreas wel zo bang dat hij weg zou gaan en de Noorderwind mee zou nemen.

Boreas zag er alleen helemaal niet bang uit, in plaats daarvan lachte hij zo hard dat hij op en neer deinde in de lucht.

‘Hahaha. Jullie kunnen de Noorderwind nooit verslaan. Grote mensen misschien, maar jullie zijn veel te klein.’

Kwaad balde Florus zijn handen tot vuisten. Boreas mocht dan ouder zijn, hij zou die stomme Boreas en zijn Noorderwind eens laten zien wat hij kon.

‘Jullie moeten samenwerken!’ Mama’s stem was moeilijk te horen door de harde wind.

‘Wat moeten we doen?’ riep Florus.

‘Samenwerken!’ antwoordde Flora.

Florus knikte naar Flora en ze gaven elkaar een hand. Toen mama zag wat Flora en Florus deden glimlachte ze. ‘Jullie hebben mij niet nodig, jullie kunnen dit, dat weet ik zeker! Denk aan alles wat je geleerd hebt,’ riep ze.

Met zijn ogen dicht dacht Florus aan de zon. De mooie grote gele zon hoog aan de hemel. Hij voelde de zonnestralen op zijn huid en rook de geur van de bloemen en planten. Naast hem deed Flora hetzelfde. Samen dachten ze aan de vogeleitjes in hun nestjes en alle vogels die druk heen en weer vlogen om eten te vinden voor hun baby’s. Ze dachten aan de bloesem, aan de bomen, en aan de bijen die zoemend van bloem naar bloem gingen.

Het stopte met sneeuwen.

‘Nee! Stop daarmee!’ Boreas wapperde woest met zijn vleugels, maar Flora en Florus letten niet meer op hem. Met hun ogen dicht bleven ze denken aan alles wat Lente zo mooi maakte.

‘Neeee!’ gilte Boreas.

De Noorderwind loeide, maar werd langzaam steeds warmer en warmer.

Flora en Florus openden hun ogen weer. Boreas was nu rood van woede.

‘Nee, nee, nee! Ik wil niet terug naar Winter! In Winter is het saai, hier in Lente kan ik alles nog wit maken!’

De Noorderwind blies Flora’s bloemenkroon van haar hoofd en Florus’ cape wapperde om hem heen.

Ondanks de harde wind gaven Florus en Flora niet op.

‘In Lente schijnt meestal de zon!’ riep Flora.

‘In Lente komen er bloemen uit de bloembollen!’ riep Florus.

De zon begon weer te schijnen en de Noorderwind nam nog meer in kracht af. Boreas flapperde heen en weer terwijl hij ‘Nee, o nee!’ bleef roepen.

De sneeuw verdween. Florus en Flora stonden in hoog gras, er groeiden bloemen en er zoemden bijen rond op zoek naar nectar. Dit was Lente zoals Lente hoorde te zijn: geen sneeuw en geen kou.

‘Ga weg, Boreas, en neem je Noorderwind mee. Of moet ik zeggen Noorderbriesje?’ Florus zette zijn handen in zijn zij.

Boreas keek nu zo boos dat hij eruitzag alsof hij ieder moment zou kunnen ontploffen.

‘Ga, Boreas. Florus en Flora hebben je laten zien dat de Noorderwind hier echt niet hoort.’ Mama’s stem klonk streng.

‘Ik ga weg, maar denk maar niet dat je van me af bent! Ik zal ervoor zorgen dat het niet alle dagen mooi weer is in Lente! Ik zal ervoor zorgen dat er soms dagen zijn met sneeuw en ijs.’

‘Dat is goed hoor, Boreas. De volgende keer ben je van harte welkom maar dan wel samen met Carpo en dan moet je het ons van tevoren

laten weten,' zei mama. 'En geen Noorderwind meer meenemen!' 'Kom, Noorderwind!' Boreas spreidde zijn vleugels en vloog hoger en hoger, totdat Flora en Florus hem niet meer konden zien. 'Wauw! Wij hebben ervoor gezorgd dat de kou weg is!' Flora pakte Florus' hand en samen dansten ze in het rond. 'En kijk wat we gedaan hebben!' Florus wees naar het gras, de bloemen en de bijen. 'Wij hebben dit laten groeien. Wij! We kunnen het!' 'Samen kunnen we het! Met z'n tweeën!' riep Flora. 'Als jullie mij nu ook samen even overeind helpen, dan kunnen we weer naar huis.' Samen trokken Florus en Flora mama overeind. 'Ik zei toch dat jullie het kunnen? Ik ben zo trots op jullie!' Mama gaf Flora en Florus een dikke knuffel. Zo snel als ze konden renden ze met zijn drieën de heuvel af. Voor de bloembollen die Flora en Florus hadden begraven bleven ze stilstaan. 'Samen?' vroeg Flora. Florus knikte. 'Samen.' Ze deden hun ogen dicht en dachten aan de prachtige bloemen die uit de bloembollen kwamen. 'Bij drie doen we onze ogen open,' fluisterde Flora. 'Een.' Florus voelde de warmte van de hand van zijn zusje in die van hem. 'Twee.' Flora hoorde Florus' ademhaling vlakbij. 'Drie!'

Toen ze alle twee tegelijk hun ogen opendeden stonden er twee hyacinten. Een gele en een paarse.

‘Wauw!’ Mama klapte in haar handen.

‘Jaaaaa!’ riep Florus.

‘We kunnen het echt!’ zei Flora. ‘Kom, dan gaan we aan papa vertellen wat we hebben meegemaakt!’

Met open mond luisterde papa naar het avontuur van Florus en Flora.

‘Tjongejonge, het is me toch wat,’ zei hij toen ze eindelijk klaar waren.

‘Laten we meteen tante Carpo een berichtje sturen zodat ook zij weet wat er gebeurd is.’

Met zijn vieren schreven ze een briefje dat ze aan het pootje van een merel bonden. ‘Breng hem maar snel naar Winter,’ zei Flora toen ze het raam voor de vogel opende en de vogel wegvloog.

Samen lazen Flora en Florus de brief die ze de volgende dag terugkregen.

Lieve Flora en Florus,

Sorry dat ik samen met de Noorderwind Lente wit wilde maken. Ik heb er erg veel spijt van. Ik zal alleen nog maar langskomen als het mag. Misschien willen jullie ook wel een keertje naar Winter komen? Dan kunnen we samen sneeuwpoppen maken, of schaatsen? Dan hoef ik me niet meer te vervelen. Ik hoop dat jullie een keertje langskomen.

Groetjes,

Boreas en de Noorderwind

En dat deden ze. Vanaf dat moment gebeurde het weleens dat er sneeuwbloemen op de ruiten verschenen in de huizen van Winter of dat er sneeuwpoppen stonden met prachtige bloemen in hun haar. En Boreas? Die mocht het af en toe laten sneeuwen in Lente, maar niet vaak! Want in de lente hoort er geen sneeuw te zijn, sneeuw hoort bij de winter!

Haas heeft de kriebels

GESCHREVEN DOOR ANNEMARIE BON

MET ILLUSTRATIES VAN GERTIE JAQUET

Haas wordt wakker van kriebelende zonnestralen. Hij springt uit bed. Haas voelt zich zo wakker en fris alsof hij voor altijd genoeg heeft geslapen en zijn bed wel kan verkopen. Hij wil rennen en dansen en zingen in het bos. Haas smeert een boterham met pindakaas in de keuken, maar kan niet eens stil op zijn stoel blijven zitten om hem op te eten. Hij neemt af en toe een hap, terwijl hij door de kamer huppelt.

Wat zijn dat voor rare kriebels waar Haas last van heeft?

Misschien helpt het als hij zijn huisje eens goed gaat schoonmaken. Met een emmer sop en een schrobber gaat Haas even later aan de slag. Hij veegt de spinnenwebben van het plafond. Hij sopt de vloer en alle kastjes en deuren. Dan wast Haas de ramen. Als ze schoon zijn, trekt Haas zijn jas aan en doet de buitendeur open. Meteen lijkt het wel alsof hij nog veel meer kriebels krijgt.

Tjongejonge, wat een heerlijk weertje is het! De zon schijnt feestelijk

en de lucht ruikt naar jong gras en groene blaadjes. O, en kijk, de krokussen staan bijna in bloei! Nou, die jas heeft Haas niet nodig. Hij doet hem uit en gooit hem weer naar binnen. Nu kijkt Haas eens goed naar zijn tuintje. Niet alleen de krokussen staan bijna in bloei. De perenboom heeft al knoppen! Maar wat is het een rommel! Daar gaat Haas eens snel iets aan doen. Raar is het wel, nog nooit van zijn leven heeft Haas zoveel zin om op te ruimen gehad. Wat is er toch met hem aan de hand?

Haas pakt de kruiwagen. Daarin gooit hij alle dode takken, uitgebloeide bloemen van vorig jaar en rondslingerende bladeren. Al dat tuinafval komt op een grote hoop. Dan spit Haas de aarde in zijn moestuintje om en harkt de grond mooi aan. Binnenkort kan hij alweer worteltjes gaan zaaien. Wat ziet zijn tuintje er nu vrolijk uit. Haas kijkt tevreden in het rond. Toch is hij nog steeds onrustig. Wat kriebelt er toch bij hem vanbinnen? Zou Uil goede raad hebben? Of zal hij het aan Kip vragen?

Nu hij aan Kip denkt, krijgt Haas het ineens heel warm. Het voelt nu alsof er vlindertjes in zijn buik fladderen. Ineens heeft hij een onbedaarlijke drang om Kip te verrassen. Met een gedicht zal ze vast erg

blij zijn. Hij gaat naar binnen en pakt een mooi vel papier en een pen en schrijft:

Haas rolt het gedicht op en knoopt er een rood lint omheen. En nu, op naar Kip! Wat zal ze zeggen? Zal ze blij zijn? Maar wat als Kip zijn gedicht stom vindt? Van die gedachte wordt Haas helemaal naar. Hij durft het gedicht nooit zelf af te geven, voelt hij ineens.

Voor Kip, schrijft Haas op de rol. Dan loopt hij ermee onder zijn arm naar de brievenbus aan het eind van het pad. Duif moet hem straks maar aan Kip geven.

Onderweg komt hij Vos tegen.

‘Dag Haas, hoe gaat het met jou?’

‘Met mij?’ roept Haas. ‘Ik weet niet wat er met me is. Ik heb de hele dag al de kriebels. Ik kan gewoon niet stilzitten, heb mijn huis gepoetst, de tuin opgeruimd en...’ Haas krijgt ineens een rood hoofd.

‘Wat en?’ vraagt Vos. ‘Waarom bloos je zo? En wat heb je daar onder je arm?’

‘Uh,’ stottert Haas, ‘uh, dat is een brief voor Kip.’

‘Aha,’ zegt Vos. Hij kijkt Haas diep in de ogen. ‘Ik snap het al. Ik weet wat jij hebt.’

‘Wat dan?’ vraagt Haas. ‘En hoe kom ik er dan vanaf?’

Vos rolt met zijn ogen. ‘Man, jij hebt gewoon lentekriebels! En daar is maar één ding aan te doen.’

Haas kijkt Vos met grote ogen aan. ‘Zeg het dan.’

‘Wij gaan samen de bloemetjes buitenzetten.’

‘Maar er zijn nog helemaal geen bloemetjes!’ roept Haas.

‘Klopt, maar daarom krijg je er juist de kriebels van. Vandaag is de lente begonnen en wij gaan dat samen vieren.’ Vos kijkt naar Haas, die ongeduldig van de ene poot op de andere wiebelt. ‘Ja, ja, we brengen eerst je brief naar de brievenbus.’

Een uur lang zijn Haas en Vos samen aan het knutselen. Dan gaan ze met armen vol papieren bloemen en slingers op pad. Samen versieren ze het bos, terwijl ze hun keel schor zingen van plezier.

Als ze helemaal klaar zijn, ploffen ze neer op het bankje voor het huis van Haas.

Haas gaapt eens diep. En dan nog eens.

‘Zo vriend,’ zegt Vos. ‘Hoe is het met je kriebels nu je de bloemetjes hebt buitengezet?’

Maar Vos krijgt geen antwoord meer. Nou ja, tenzij snurken meetelt dan.

‘Volgens mij,’ zegt Vos, ‘ben je eindelijk van je lentekriebels af.’